

væsenet kunde støttes; men jeg vil sige, at det var ikke urimeligt, om man ad forskellige Veie gjorde, hvad man kunde, for at støtte Landmændenes Kredit i det Hele; men noget Saadant er ikke sket. Husmændenes Landbrug har jeg saa ofte havt Leilighed til at nævne; ogsaa i den Henseende gjøre vi saa godt som Intet for, at den ikke ubetydelige Del Jord, som Husmændene eie, kunde faae en meget mere frugtbringende Anvendelse, end den nu faar. Men jeg skal ikke opholde mig længere derved, men skal gaa over til nogle enkelte andre Ting. — Det vilde, som sagt, have forsonet i hvert Fald mig med det høie Ministeriums Politik, dersom det sagde: Vi ville nu engang holde paa de indirekte Afgifter, men vi ville lade de Beløb, der indkomme ved de indirekte Afgifter, som thyng navnlig den menige Mand, og ikke mindst de mindre bemidlede Klasser, haardt, faae en Anvendelse, som kan være i disse Klassers Tarv. Men dertil have vi ikke seet Noget fra det høie Ministeriums Side. Det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgfreds (Holstein) talte om, hvorledes Postvæsenet blev doktrincært ledet. Jeg skal ikke komme videre ind paa det, han omtalte, men det er virkelig ikke alene den udenlandske Side af Postvæsenet, der bliver, efter min Mening, doktrincært ledet; der er ogsaa Stagnation paa andre Punkter. Vi give en Mængde Penge ud til Landpostvæsenet, og vi have altid været villige til i dette Thing i saa Henseende at virke tilskyndende; men Administrationen tager saa underlig doktrincært paa det. Lad mig nævne en Ting, som ofte finder Sted, og som flere ærede Medlemmer kjende, at der i et Sogn er flere Landpostbude. Distrikterne grændse tæt ind til hinanden; hvad var da saa naturligere, end at man lod de vedkommende Landpostbude mødes paa et bestemt Sted og udveyle Breve? Men nei, det kan ikke lade sig gjøre! Brevene skulle absolut tilbage med det samme Postbud, med hvilket de ere komne, og det har til Følge, at man i enkelte Dele af Sognet faar sine Breve 2—3 Dage efter, fordi Postbuderne ikke maa mødes. Der er flaget mange Gange derover til Postinspektørerne, men man har faaet Afslag, formodentlig i Kraft af en eller anden Doktrin. Maaſke kan det ogsaa være, at man er gaaet en feil Veie med sin Ansøgning, eller hvad det nu er, men underligt er det, naar vi her i Thinget arbejde paa, at der skal udbringes Post til hver Mand's Dør — og det er utvivlsomt, at det er en meget god Foranstaltning — at man da samtidigt ophæver Brevudveylingsstederne, hvoraf følger, at de, der ingen

Breve og Aviser faae, ikke paa samme Maade som Andre kunne komme til at afgive nogen Post; men de kunne dog have Noget at aflevere. Nu vide de ikke, hvor de skulle hen med det. De kunne vel søge Landpostbudet paa hans Route; men før vidste de, at han kom til et bestemt Sted. Samtidigt med at man indfører, at Posten udbæres til hver Mand's Dør, skulde man naturligvis ikke have ophævet det Gode, man iforveien havde. Naar f. Ex. Landpostbudene, om hvilke det ærede Medlem fra Marhus (Sjægerslev) ikke veed, i hvilket Forhold de staa til Staten — det forekommer mig forresten ikke, at det Forhold er saa vanstillet at forstaa — ere leiede og leiede for en bestemt Veilængde og paapege, hvad der allerede ofte er sket, at de have en længere Veie, at de have $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Mil mere, svares der, at det kan der ikke tages Hensyn til, thi i Kontrakten staar, at Veien ikke er længere, altsaa Kontrakten maa gjælde, hvorledes saa den virkelige Veilængde end er. Det er min fulde Overbevisning, at en raffere, en mere forretningsmæssig Maade at tage Landpostvæsenet paa vilde føre til større Indtægt for Statskassen, thi der er ingen Tvivl om, at de af mig nævnte Fakta bevirke, at mangfoldige Breve gaa udenfor Postvæsenet; der er mangfoldige Egne, hvor man, trods Landpostvæsenet og Alt, hvad det koster, har begyndt at holde sin egen særlige Post. Jeg veed nok, at man fra Postvæsenets Side er meget utilfreds med, at Lønningssloven ikke er bleven gennemført, men Thinget eller de Medlemmer, som vare tilstede, da Lovforslaget derom behandlede, ville erindre, hvilke Kræftanstregelser der blev gjort i Thinget for at faae det gennemført. Der var kun 10,000 Kr. imellem Høire og Venstre, og ærede Medlemmer ville erindre, at det var ikke alle mine Meningsfæller, der billigede, at jeg traadte op imod Udvalget, idet jeg sagde, at var der ikke Mere imellem os, skulde vi se at komme overens, men da det kom til Stykket, strandede det Hele paa den høitærede Indenrigsminister. Det maa være Postinspektionen, eller hvem der nu er de Ledende, men jeg antager, at det er Postinspektionen, som i sin Doktrinarisme paa det af mig nævnte Omraade har smittet Ministeren. Det er Postinspektionen, som gjør, at vi ogsaa standse paa dette Omraade, trods de Penge, vi udgive dertil. Jeg skal ikke benegte, at de fleste Postmænd samvittighedsfuldt udføre deres besværlige Gjering, men naar der er en saadan Stagnation over en Gren, saa virker den gennem alle Led trods al Samvittighedsfuldhed. Det være langt fra mig at kaste